

Arrest

nr. 282 965 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 273 302 van 24 mei 2022 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Nigeriaanse nationaliteit.

Op 3 juni 2021 heeft de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische partner O. R. in toepassing van artikel 40bis §2, eerste lid, 1° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 november 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Het betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.06.2021 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: L. O.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: O.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische partner, de genaamde O. R. (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, V tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij haar voegen;" Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...] 2° de partner, die haar begeleidt of zich bij haar voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond: - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 3.06.2021, de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 6.04.2021. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland,

reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen dat zij de referentiepersoon reeds twee jaar lang kent alsook hem minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- 8 printscreens Facebook periode 7 04.2019 -3.11.2020

Uit deze printscreens blijkt dat betrokkenen elkaar net 2 jaar kennen. Gezien het beperkt aantal foto's valt er niet uit op te maken dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Bovendien kan aan de hand van louter foto's niet zomaar aangenomen worden dat zij een duurzame relatie onderhouden.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Er is bijgevolg aan de hand van bovenstaande bewijzen onvoldoende aangetoond dat betrokkenen een duurzame relatie onderhouden. Het verblijf aan betrokkene wordt daarom geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij vat in haar synthesesmemorie een enig middel samen. Daarin voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen:

“III. 1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij, geweigerd omdat betrokkenen hun duurzame relatie niet zouden kunnen aantonen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° VW luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde

gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar,

voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

(...)

III.1.2. De nota met opmerkingen levert geen pertinent antwoord op de bemerking van de verzoekende partij.

De verwerende partij twijfelt immers niet aan het feit dat ze elkaar twee jaar kennen:

Uit deze printscreens blijkt dat betrokkenen elkaar net 2 jaar kennen.

De verwerende partij bevestigt tevens dat zij sedert 6 april 2021 officieel ingeschreven zijn op hetzelfde adres:

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 3.06.2021, de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 6.04.2021. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

De verwerende partij valt dus enkel over het feit dat niet afdoende zou zijn aangetoond dat betrokkenen elkaar 3x ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen minimum 45 dagen of meer betreffen.

Betrokkenen staan echter ingeschreven op hetzelfde adres - er wordt niet aan getwijfeld dat dit correct is, zij worden althans niet beschuldigd van "domiciliefraude".

Zij ontmoeten elkaar dus elke dag opnieuw in huis, aan de ontbijttafel, in de badkamer, in de slaapkamer...

De wet stelt immers niet precies wat zij als een "ontmoeting" beschouwt.

Het woordenboek Van Dale verwijst naar "het ontmoeten" voor "ontmoeting", wat dan weer het volgende betekent (<https://www.vandale.nl/gratis-woordenboek/nederlands/betekenis/ontmoeten#.YdSf-WiZNPY>)

Betekenis 'ontmoeten'

Je hebt gezocht op het woord: ontmoeten,

ont-moe-ten (ont moet ie, heeft ont moet)

1 toevallig tegenkomen, toevallig samenkomen met

2 opzettelijk samenkomen

Op het moment van de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging stonden zij reeds 59 dagen op hetzelfde adres ingeschreven, wat impliceert dat zij elkaar dagelijks zowel toevallig (in huis) als opzettelijk tegenkwamen (samen eten of andere activiteiten doen).

De verwerende partij ontkent dit geenszins en levert hier geen afdoende antwoord op in haar nota met opmerkingen. Zij verwijst enkel naar haar appreciatiemarge en wijst naar de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad om tot de conclusie te komen dat haar beslissing enkel kan vernietigd worden wanneer deze manifest onredelijk zou zijn, wat ze ook is, zoals de verzoekende partij in haar initieel verzoekschrift aantoonde.

Het is immers niet redelijk van de verwerende partij om te twifelen aan het feit dat zij elkaar reeds 3x ontmoet hebben gedurende minstens 45 dagen.

De wet bepaalt immers nergens wanneer deze drie ontmoetingen moeten hebben plaatsgevonden.

Het verweer van de verwerende partij is dus niet pertinent en muggenzifterij van het ergste soort, zeker omdat niet ontkend wordt dat zij elkaar reeds 2 jaar kenden, 8 verschillende screenshots uit de periode 7.04.2019-3.11.2020 werden neergelegd en dat zij sinds 6 april 2021 op hetzelfde adres stonden ingeschreven.

Dit is a fortiori het geval aangezien een duidelijke definitie van het woord "ontmoeting" door de wetgever ontbreekt.

In de nota met opmerkingen lijkt de verwerende partij trouwens zichzelf tegen te spreken: zij twijfelt immers aan de data van de printscreens, terwijl zij tegelijkertijd wel de duur van de relatie (meer dan twee jaar) niet ontkent op dezelfde basis.

III.1.3. Bovenstaande stugge houding is nog stuitender wanneer men de historiek sinds het invoeren van het begrip “duurzame relatie” in de verblijfswetgeving analyseert.

Ten tijde van deze invoering in de vreemdelingenwet, kon de ambtenaar van de burgerlijke stand de oprechtheid van de wettelijke samenwoning niet verifiëren. Op heden is dit anders.

Alvorens haar verklaring tot wettelijke samenwoning werd geregistreerd, heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand rekening gehouden met de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 1476bis BW bepaalt:

“Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. ”

Artikel 1476quater BW bepaalt:

*« De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie.
(...)»*

Deze artikelen werden ingeschreven in het burgerlijk wetboek door de wet van 2 JUNI 2013. - Wet tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen. Deze wet trad in werking op 3 oktober 2013.

III.1.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° werd aan de vreemdelingenwet toegevoegd door artikel 8 van de wet van 8 JULI 2011. - Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Deze wet is in werking getreden op 22 september 2011.

Zo preciseert het verslag van de Kamer van Volksvertegenwoordigers van 11 mei 2011 (doe 0443/018) als volgt (p. 17) :

In de praktijk blijkt de procedure te worden misbruikt en dat moet worden verholpen. Voorts is het noodzakelijk sommige wetsbepalingen nader te omschrijven, onder meer die in verband met de huisvestingsvoorwaarde.

In verband met de niet-EU-vreemdelingen strekt het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel ertoe de gevallen van schijnsamenwoning doeltreffender tegen te gaan, door de bij de wet van 15 december 1980 gestelde criteria in verband met de verlening van de status van samenwonende te preciseren. Alleen de partners met wie een gevoelsband bestaat, worden in aanmerking genomen en het duurzame en stabiele karakter van de relatie moet worden aangetoond. Zo zullen de partners moeten bewijzen dat zij, vóór de aanvraag, minstens één jaar onafgebroken in België of een derde land legaal hebben samengewoond.

III.1.5. Op het moment van de invoering van artikel 40bis in de Vreemdelingenwet, bestonden de artikelen 1476bis-1476quater BW nog niet. Deze zijn slechts in werking getreden op 3 oktober 2013.

Op heden is de situatie echter anders. De personen die verblijf aanvragen op basis van een geregistreerde verklaring tot wettelijke samenwoning werden reeds voorafgaandelijk aan een onderzoek onderworpen in de zin van de artikelen 1476bis-1476quater BW door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In de praktijk kan een dergelijk onderzoek tot vijf maanden in beslag nemen (2 maanden + 3 maanden).

Men kan zich aldus de vraag stellen waarom iemand -nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds vastgesteld heeft dat hij met zijn verklaring tot wettelijke samenwoning niet louter en alleen een verblijfsvoordeel beoogt en aldus de verklaring tot wettelijke samenwoning registreert, nogmaals het « duurzaam » karakter van zijn relatie moet bewijzen. Dit is des te meer pertinent aangezien deze voorwaarde werd toegevoegd aan de vreemdelingenwet om te strijden tegen "schijnsamenwoning"; een strijd die thans door de ambtenaar van de burgerlijke stand gevoerd wordt via de artikelen 1476bis-1476quater BW.

Het is echter een feit dat de Vreemdelingenwet (nog) niet veranderd werd, doch enige redelijkheid zou, gezien bovenstaande evolutie, toch wel op zijn plaats zijn.

Alles in beschouwing genomen is het aldus manifest onredelijk dat de verwerende partij in casu twijfelt aan het feit dat betrokkenen een duurzame relatie onderhouden. De ambtenaar van de burgerlijke stand zag alvast geen schijnsituatie, want deze besliste de verklaring tot wettelijke samenwoning te registreren. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat dit onderzoek niet het duurzaam en stabiel karakter van de relatie in de zin van artikel 40bis, §2 VW aantoon. De verzoekende partij heeft dit echter nooit gesteld, wat ze wel stelt is dat de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in de thans bestreden beslissing, in het licht van de wettelijke evolutie, des te onredelijker is.

Aldus werden het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals de 40bis, §2, eerste lid, 2° j° artikel 40ter, §2, 1° VW manifest geschonden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn, quod non in casu."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)"

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing eveneens werd genomen, bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het [Burgerlijk wetboek](#).

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het [Burgerlijk wetboek](#). (...)"

In casu is de verwerende partij in de bestreden beslissing van oordeel dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij een duurzame relatie onderhoudt met de referentiepersoon. De verwerende partij komt tot deze conclusie op grond van het feit dat de verzoekende partij niet zou aantonen dat zij de referentiepersoon in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet heeft en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De verwerende partij motiveert ook dat aan de hand van foto's niet zomaar kan aangenomen worden dat betrokkenen een duurzame relatie onderhouden.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) bepaalt expliciet dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond "indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen".

De verzoekende partij haalt in haar synthesesmemorie terecht aan dat de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar twee jaar kennen. De verwerende partij motiveert immers dat "uit deze printscreens blijkt dat betrokkenen elkaar net 2 jaar kennen". De verwerende partij concludeert echter dat "Gezien het beperkt aantal foto's er niet uit op te maken (valt) dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Bovendien kan aan de hand van louter foto's niet zomaar aangenomen worden dat zij een duurzame relatie onderhouden". De verzoekende partij brengt hier, in haar synthesesmemorie, tegen in dat de verwerende partij bevestigt dat zij en haar partner sedert 6 april 2021 officieel ingeschreven zijn op hetzelfde adres en dat zij dus op het moment van de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging reeds 59 dagen op hetzelfde adres ingeschreven stonden, wat volgens de verzoekende partij impliceert dat zij elkaar dagelijks zowel toevallig (in huis) als opzettelijk tegenkwamen (samen eten of andere activiteiten doen). Het is volgens de verzoekende partij om die reden niet redelijk om te twijfelen aan het feit dat zij elkaar reeds drie maal ontmoet hebben gedurende minstens 45 dagen. De wet bepaalt volgens de verzoekende partij immers nergens wanneer deze drie ontmoetingen moeten hebben plaatsgevonden.

De visie van de verzoekende partij dat een samenwoning van 45 dagen op het einde van de (in casu) twee jaar dat betrokkenen elkaar kennen zou volstaan om te voldoen aan de voorwaarde van drie ontmoetingen van 45 of meer dagen kan niet worden bijgetreden. Daargelaten de vraag of een samenwoning op zich gelijk te stellen is met drie ontmoetingen nu de wettelijke bepaling een afzonderlijke voorwaarde van een onafgebroken samenwoning gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag voorziet, stelt de Raad vast dat de wet voorziet in de voorwaarde van drie ontmoetingen van 45 dagen of meer. Nog aangenomen dat het samenwonen kan beschouwd worden als drie ontmoetingen, *quid non* omdat dit de afzonderlijke voorwaarde van een samenwoning gedurende één jaar voorafgaand

aan de aanvraag weliswaar geheel zou uithollen, dient vastgesteld te worden dat de periode van 59 dagen samenwonen niet aan de voorwaarde van drie keer minimum 45 dagen oftewel minimum 135 dagen voldoet. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing niet aan te nemen dat het samenwonen tijdens (*in casu* volgens de verzoekende partij) 59 dagen voorafgaand aan de aanvraag niet volstaat om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet die volstaan om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

De Raad kan het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning heeft geregistreerd op zich reeds zou volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie, niet volgen. Artikel 40*bis*, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in welke gevallen het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond. Het betoog van de verzoekende partij maakt kritiek uit op de wet. Dit valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad en dit kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU